

WANTED BY THE FBI
INTERSTATE FLIGHT - MURDER

JP KOSKINEN

TED BUNDY

SARJAMURHAAJA
VAILLA OMAATUNTOA

CRIME
TIME

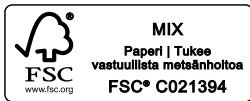
... reported by birth records); Height, 5'11" to ... slender, athletic; Hair, dark brown, collar length; Eyes, blue; ... narrow; Race, white; Nationality, American; Occupations, bellboy, busboy, ... cook's helper, dishwasher, janitor, law school student, office worker, political campaign worker, ... psychiatric social worker, salesman, security guard; Scars and Marks, mole on neck, scar on ... scalp; Social Security Number used, 533-44-4655; Remarks, occasionally stammers when upset; ... has worn glasses, false mustache and beard as disguise in past; left-handed; can imitate British ... accent; reportedly physical fitness and health enthusiast.

CRIMINAL RECORD

Bundy has been convicted of aggravated kidnaping.

CAUTION

BUNDY, A COLLEGE-EDUCATED PHYSICAL FITNESS ENTHUSIAST WITH A PAST HISTORY OF ESCAPE, IS BEING SOUGHT AS A PRISON ESCAPEE AFTER BEING CONVICTED OF KIDNAPING AND WHILE AWAITING TRIAL...

Ensimmäinen painos

© JP Koskinen ja Docendo, 2025

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Kansi: Jarkko Lemetyinen / Katse Design

Kannen kuva: FBI

Taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN: 978-952-850-286-9

Painettu EU:ssa.

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@docendo.fi

SISÄLTÖ

I OSA: 1946–1972

TAVALLINEN POIKA ETSII PAIKKAANSA MAAILMASSA

1.....	7
2.....	9
3.....	15
4.....	22
5.....	29
6.....	36

II OSA: 1972–1974

WASHINGTONIN OSAVALTION KATOAVAT NAISET

7.....	45
8.....	52
9.....	57
10.....	63
11.....	68
12.....	75
13.....	81
14.....	86
15.....	92
16.....	98

III OSA: 1974–1975

PAHOLAINEN SAAPUU UTAAHIIN JA LOMAILEE COLORADOSSA

17.....	105
18.....	111
19.....	117
20.....	126
21.....	130
22.....	136
23.....	142

IV OSA: 1975–1977

BUNDY ASTUU VARJOISTA ETUSIVUN OTSIKOIHIN

24.	149
25.	155
26.	162
27.	167
28.	172
29.	178
30.	184
31.	190
32.	196

V OSA: 1977–1978

TUNTEMATON TAPPAJA ISKEE FLORIDAAN

33.	205
34.	211
35.	217
36.	222
37.	227
38.	232

VI OSA: 1978–1989

MATKAN PÄÄTEPISTE, AURINKOINEN FLORIDA

39.	241
40.	248
41.	255
42.	261
43.	269
44.	276
45.	280
46.	288
47.	294
48.	301
49.	307

TÄRKEIMMÄT LÄHTEET	311
---------------------------	-----

I OSA: 1946-1972

**TAVALLINEN POIKA
ETSII PAIKKAANSA MAAILMASSA**

Tietääkseni olen tehnyt asian selväksi. Ted Bundy ei ole hullu, ei lähimainkaan. Olen tehnyt joitakin tekoja, joista en ole ylpeä. Joistakin niistä saatan puhua, toisista en koskaan. Mutta, kuten olen sanonut jokaiselle juristille, jonka kanssa olen puhunut, unohtakaa puolustuksessa syyntakeettomuuteen vetoaminen. En ole mielipuoli, vaikka kuinka yrittäisitte venyttää mielikuvitustanne. Miettikääpä sitä hetki. En ole hullu. Kaikki tietävät sen.

- Ted Bundy 21.6.1980

1.

Kuten kaikki tiedämme, Paholainen piileskelee yksityiskohdissa.

Ihmisen elämässä sattumilla, onnekailla tai epäonnilla, on suurempi merkitys kuin haluamme myöntää. Joskus vasta jälkeenpäin saatamme epäillä, että ehkä kyseessä ei ollutkaan sattuma. Kohtalo on vaivihkaa puuttunut peliin ja elämä saanut uuden suunnan.

Vuoden 1961 elokuun viimeisen päivän ilta oli Tacomassa sateinen. Helteisen loppukesän kuumiin öihin ukkoskuuro toi odotettua helpotusta. Burrin perhe hajaantui nukkumaan talon kolmeen kerrokseen. Vanhimmat sisarukset menivät kellariin pakoon kuumutta, nuorimmat sisarukset, kahdeksanvuotias Ann ja hänen pikkusiskonsa Mary, kipusivat yläkertaan vanhempien jäädessä alakertaan. Etäänäytävän ukkosen jyrinästä huolimatta taloon laskeutui rauha.

Yöllä Mary, jonka käsi oli kipsissä, heräsi ja alkoi itkeä. Ann saattoi siskonsa alakertaan, jossa äiti Beverly sai Maryn rauhoittumaan. Ann ja Mary palasivat yläkertaan. Beverly ei voinut tietää, että se oli viimeinen kerta, kun hän näki tyttärensä Annin.

Kun Beverly heräsi aamulla, hän tunsi jonkin olevan vialla. Sateen raikastama viileä ilma leijui talossa. Beverly kiirehti olohuoneeseen ja huomasi kauhukseen, että ikkuna oli auki. Kurkistaessaan eteiseen

hän näki, että ulko-ovi oli raollaan. Hän harppoi portaat yläkertaan ja totesi, ettei Ann ollut siellä.

Ann Marie Burr oli kadonnut yöhön, äkillisesti ja lopullisesti.

Se oli šokki perheen lisäksi koko kaupungille. Tacoman yli pyyhkäisi järkytyksen aalto, ja vaikka Annia etsittiin niin vapaaehtoisten kuin Washingtonin osavaltion kansalliskaartin ja Fort Lewisin sotilaiden voimin, mitään ei löydetty. Lapsen sieppaaja oli jättänyt pihamaalalle ikkunan alle kokonumeron kuusi kengänpainalluksen ja talon sisälle muutaman märästä nurmesta tarttuneen ruohonkorren. Koko kaupunki kuhisi, mutta eräs muutaman kilometrin päässä Burrin talosta asuva aamuisin sanomalehtiä jakava teinipoika, joka täyttäisi viisitoista 24. marraskuuta, ei kiinnittänyt asiaan mitään huomiota. Tai ainakin hän sanoi niin vuosia myöhemmin maaliskuussa 1976 Utahin osavaltion vankilassa psykologi Al Carlislelle, joka teki hänelle mielentilatutkimusta.

Tuo välinpitämätön poika oli Theodore Robert Bundy, jonka maailma tulisi tuntemaan Ted Bundyna.

2.

Toisen maailmansodan lopusta oli kulunut vain henkäys, kun Eleanor Louise Cowell synnytti Burlingtonissa 24. marraskuuta 1946 esikoisensa, joka sai kasteessa nimen Theodore Robert. Pojan isä oli lähtenyt omille teilleen Louisen tullessa raskaaksi. Syntymätodistukseen merkittiin isän tietoihin ”tuntematon”, eikä Louise koskaan paljastanut, kuka oli Tedin isä. Myöhemmin Ted väitti löytäneensä Burlingtonista rekisteriotteen, jossa hänen isäkseen oli merkitty Lloyd Marshall, Pennsylvanian yliopistosta valmistunut kolmekymmenvuotias ilma-voimien veteraani. Totuuden tiesi vain Louise.

Avioton lapsi oli 1940-luvulla suuri häpeä, ja 22-vuotias Louise Cowell olisi varmasti ollut raskauden loppuvaiheessa kotiseudullaan kaikkien silmätikkuna. Hän ei halunnut tehdä aborttia ja lähti vanhempiensa luota Philadelphiasta viidensadan kilometrin päähän Burlingtoniin Elizabeth Lundin naimattomien äitien kotiin ollessaan seitsemännellä kuulla raskaana. Louise vietti raskautensa viimeiset kuusikymmentäkolme päivää kaukana kotoaan paikassa, jota kutsuttiin myös Lizin tuhmien tyttöjen kodiksi. Kahden kuukauden ajan hän odotti esikoistaan syntyväksi. Kohdussa potkiva vauva oli hänen ainoa tuttavansa Burlingtonissa.

Synnytyksen jälkeen Louisen oli palattava kotiin lapsensa kanssa, sillä hänellä ei ollut muuta paikkaa, johon mennä. Tuoreen äidin

vanhemmat Eleanor ja Simon Cowell halusivat salata tapahtuneen, ja kaikille uskoteltiin, että Ted oli Louisen pikkuveli. Järjestely, jossa iso-isä ja isoäiti näyttelivät Tedin isää ja äitiä ja oikea äiti isosiskoa, ei ollut kovin uskottava. Pieni Ted varmasti saattoi uskoa asian jonkin aikaa, mutta ympäröivä yhteisö tuskin nieli sepitettä koskaan. Cowellien sukulaiset tiesivät totuuden, ja salaisuuden pitäminen oli mahdotonta. Ted muisteli myöhemmin, että kaikesta huolimatta hän oli pitänyt valeisänä toimineesta isoisästään Simon Cowellista.

Lokakuun 6. päivänä 1949 Louise piipahti Philadelphiassa oikeustalolla. Hän muutti Tedin sukunimen Cowellista Nelsoniksi. Poika täyttäisi pian kolme vuotta ja sai nyt eri sukunimen kuin hänen naimattomalla äidillään oli. Louise muutti seuraavan vuoden alussa Washingtonin osavaltioon Tacomaan setänsä Jack Cowellin luo. Syy Tedin nimenmuutokselle saattoi olla se, ettei hän halunnut Jackin joutuvan selittämään, miksi heillä kaikilla oli sama sukunimi. Vastedes ulkopuoliset saattoivat päätellä, että Louise oli saanut Tedin herra Nelsonin kanssa ja pariskunnan tiet olivat eronneet, minkä jälkeen Louise oli ottanut takaisin oman sukunimensä. Huhut Tedin aviottomasta syntyperästä jäivät yli neljäntuhannen kilometrin päähän, ja Louise oli varmasti helpottunut.

Elämä alkoi hymyillä Louiselle Tacomassa. Hän sai töitä sihteerinä ja pystyi muuttamaan Tedin kanssa omaan asuntoon. Louise liittyi metodistikirkkoon ja tapasi siellä armeijan tukikohdassa kokkina työskentelevän Johnnie Bundyn. Häitä vietettiin jo toukokuussa 1951. Ted sai isän lisäksi uuden sukunimen, jonka hän nostaisi myöhemmin lehtien otsikoihin.

Ted ei koskaan kiintynyt isäpuoleensa suuremmin, mutta ei heillä kummempaa riitaakaan ollut. Kun Ted nuorukaisena jakoi sanomalehtiä aamuisin, Johnnie auttoi häntä ellei ollut aamuvuorossa. Parivaljakolle tuli välillä kinaa, ja Johnnie jäi usein kinastelussa alakynteeseen.

sanavalmiille poikapuolelleen. Kun Johnnie toimi partiossa partionjohtajana, Ted onnistui välttämään metsäretket milloin mihinkin tekosyyhyn vedoten.

Johnnie ja Louise saivat vuoteen 1962 mennessä neljä yhteistä lasta: kaksi poikaa ja kaksi tyttöä. Ted ei ollut enää äitinsä jakamatoman huomion kohde. Seitsenhenkisellä perheellä ei ollut rahaa tuhlattavaksi, mikä vaivasi Ted Bundyä vielä aikuisiälläkin. Omien sanojensa mukaan hän ihaili rikasta tättiään Eleanoria ja arvosti isotäätänsä Jackia, joka toimi musiikin professorina Puget Soundin yliopistossa. Jack antoi pianotunteja lapsille, oli hienostunut ja ainakin Tedin mielestä varakas. Jack nautti hyvistä viineistä ja kuunteli klassista musiikkia, ja nämä tavat myös Ted Bundy omaksui vartuttuaan.

Lapsena hän kuunteli mielellään radiosta The Roy Rogers Showta, puolituntista lännenseikkailua, jota tehtiin vuoteen 1955 asti. Myöhemmin Bundy kertoi toivoneensa, että Roy Rogers adoptoisi hänet, koska hänen elämänsä oli tylsää ja Royn jännittävää. Sisarusparven kasvaessa Ted tunsi olevansa perheessä jollakin tavalla ulkopuolinen, varsinkin sen jälkeen, kun John-serkku oli paljastanut hänelle, että hän oli avioton lapsi.

Vuoden 1946 ikäluokka oli Yhdysvalloissa erityisen suuri, sillä toisen maailmansodan jälkeen elämä palautui normaaleihin uumiin vuosien tauon jälkeen. Sodan kauhut Guadalcanalissa, Normandiassa tai matkalla Ardenneille kokeneet veteraanit kotiutuivat ja yrittivät parhaansa mukaan tulla toimeen yhteiskunnassa isinä, aviopuolisoina ja työntekijöinä. Kukaan ei voi tietää, kuinka paljon heidän traumansa vaikuttivat uuteen vauvabuumiin paisuttamaan sukupolveen. Kun nämä lapset 1970-luvulla olivat varttuneet nuoriksi aikuisiksi, Yhdysvaltain rikostilastoissa näkyi erikoinen piikki. Kun vuonna 2016 tehdyssä kartoituksessa arvioitiin 1960-luvun toimineiden sarjamurhaajien määrä olleen vähän yli kaksisataa, 1970-luvulla vastaava luku liki kolminkertaistui yli kuuteensataan.

Psykologi Al Carlisle yritti vuoden 1976 tutkimuksissa kartoittaa Ted Bundyn lapsuutta ja nuoruutta. Tämän hän teki pääsääntöisesti erilaisten kyselykaavakkeiden ja vapaamuotoisten haastattelujen avulla. Vankilatuomiota odottava Bundy oli hyvin yhteistyöhaluinen ja helppo haastateltava, mutta on vaikea sanoa, kuinka totuudenmukaisesti hän kertoi itsestään ja nuoruudestaan. Carlisle summasi päätelmänsä Bundyn lapsuudesta seuraavasti:

Sen perusteella, mitä olen saanut hänen lapsuudestaan selville, pitäisin todennäköisenä, että hänellä on ollut tunnepitoisia ongelmia myöhemmässä elämässään. Kuitenkaan mitään merkkejä siitä, että hänestä tulisi murhaaja, ei ilmennyt.

Yläkoulussa Bundy kiinnostui tytöistä, mutta hänen oman kertomansa mukaan se meni ohi joksikin aikaa ja hän alkoi tapailla tyttöjä uudestaan vasta lukiossa. Selkeää syytä tälle Carlisle ei haastatteluissaan löytänyt. Koulukavereiden mukaan Bundylla oli muutamia ystäviä ja hän oli ulkonäkönsä puolesta tyttöjen suosiossa, mutta hän oli myös ujo. Kertomukset siitä, mitä Ted Bundy teki tai ei tehnyt, vaihtelevat. Ja Bundy itse ei tietenkään ollut luotettavin kertoja.

Tapahtuiko hänen lapsuus- tai teinivuosinaan todistettavasti jotakin, minkä takia hänestä kehittyi murhaaja? On luonnollista, että retrospektiivinen tarkastelu muuttuu tarkoitushakuiseksi, kun lopputulos tiedetään. Seurauksille haetaan syitä, ja nekin asiat, joilla ei ole merkitystä, saavat sellaisen. Ihmisten muisti on valikoiva, ja totuuteen alkaa sekoittua tarua.

Bundyn sanottiin pienenä kiusanneen muita lapsia ja polttaneen kissan, mutta näitä kertomuksia on mahdotonta varmistaa. Hänen väitettiin olleen tirkistelijä, joka liikkui öisin naapurustossa kurkkimassa ikkunoista sisään. Hän kertoi itse viimeisessä haastattelussaan vuonna 1989, että pornografiset julkaisut olivat turmelleet hänen

mielikuvituksensa nuoruudessa. Tosin tämä oli asia, jonka häntä haastatellut psykologi James Dobson halusikin kuulla. Dobson oli vuonna 1983 perustanut Family Resarch Councilin, jonka tarkoitus oli tukea ja edistää perinteisiä perhearvoja. Järjestö vastusti muun muassa pornolehtiä. Bundy tiesi tämän kaiken varsin hyvin. Ehkä hän halusi ovelana manipuloijana vielä kerran miellyttää kuulijaansa ja sysätä vastuuta omista teoistaan yhteiskunnan harteille.

Ted Bundyn teinivuosien pimeästä puolesta tiedämme varmasti, että hänet pidätettiin ainakin kahdesti. Häntä epäiltiin auton varastamisesta ja murtovarkaudesta. Koska Bundy oli tuolloin alaikäinen, tarkemmat tiedot hävitettiin normaaliin tapaan Piercen piirikunnan arkistoista, kun Bundy täytti kahdeksantoisia.

Bundy oli innokas laskettelija ja kävi talvikauden viikonloppuina lähistön laskettelukeskuksissa ystäviensä kanssa. Lasketteluvälineet hän oli hankkinut tavalla taikka toisella mutta mainitsi myöhemmin Al Carlislle säästäneensä rahaa hissikortteja väärentämällä. Hän ei pitänyt tekoa rikoksena vaan oikeutettuna tapana välttää harrastuksensa aiheuttamaa rahankulua.

Edellä mainittujen seikkojen lisäksi mikään Bundyn käytöksessä teinivuosina ei ollut erityisen hälyttävää. Hänestä pidettiin enemmän kuin häntä vihattiin, ja hän tuli toimeen muiden kanssa vaikka tunsikin itsensä välillä yksinäiseksi. Rahapula vaivasi, mutta Bundy tienasi taskurahaa jakamalla lehtiä, leikkaamalla nurmikoita ja Woodrow Wilsonin lukiosta valmistumisen jälkeen kesällä 1965 työskentelemällä Tacoman sähkölaitoksella. Syksyllä 1965 Bundy aloitti opiskelut Puget Soundin yliopistolla saamansa stipendin turvin. Pääaineikseen hän valitsi idän kulttuurin ja psykologian. Bundy oli matkalla yhteiskunnassa ylöspäin ja haaveili varmasti pääsevänsä samankaltaiseen asemaan kuin isosetänsä Jack. Hän unelmoi myös kauniista tyttöystävästä, jonka voisi hyvällä onnella löytää kampukselta, sekä työpaikasta

jossakin valtion virastossa. Haaveissa ei ollut mitään erikoista. Bundy täyttäisi pian yhdeksäntoista, ja hänellä oli lämmin hymy.

On kuitenkin hyvä muistaa, ettei kukaan voi todella tuntea toisen ihmisen sisintä. Se, mikä ei näy päälle, voi olla vain hyvin kätketty.

3.

Ted Bundyn opiskelut Puget Soundin yliopistossa sujuivat hyvin, mutta hän ei ollut tyytyväinen. Bundy tunsi, ettei sopinut joukkoon, sillä suurin osa opiskelijoista tuli alueen varakkaammista perheistä. Opiskelijoiden riennot vaativat rahaa, ja monilla oli käytössään auto. Bundy oli tyhjätasku, joka ajoi polkupyörällä. Ainakin hän saattoi itse ajatella erottuvansa opiskelijatovereistaan varattomuutensa takia. Tyytymättömyyttä lisäsi se, että Bundy asui yhä lapsuudenkodissaan. Luultavasti hän kaipasi omaa rauhaa ja vapautta, kuten kuka tahansa nuori. Ehkä hän tunsi, ettei oma elämä voinut alkaa ennen kuin hän pääsisi äidin ja isäpuolen jaloista.

Lukuvuoden päätyttyä Bundy työskenteli vuoden 1966 kesän sahalla ja siirtyi syksyllä Seattleen Washingtonin osavaltion yliopistoon. Hän muutti yliopiston kampukselle McMahonin opiskelija-asuntolaan, sillä oppilaskuntien tarjoamat asunnot olivat hänelle liian kalliita. Bundy aloitti kiinan kielen intensiivisen opiskelun. Hän ennakoi, että Kiina olisi tulevaisuudessa merkittävä tekijä maailmanmarkkinoilla ja että Yhdysvaltojen pitäisi valmistautua ylläpitämään siihen hyviä suhteita. Jos hänen suunnitelmansa olisi toteutunut, hän olisi saattanut olla tärkeä virkamies tai diplomaatti Yhdysvaltain valtionhallinnossa Kiinan alkaessa vallata markkinoita 2000-luvulla.

Opiskelujen ohella Bundy tutustui aasialaistaustaiseen tyttöön, ja he seurustelivat jonkin aikaa. Tytön isä kertoi melko pian sulhaskanditaa-tille, että hän halusi tyttärensä menevän naimisiin aasialaisen miehen kanssa. Suhde loppui siihen. Bundy ei omien sanojensa mukaan pahas-tunut tästä, sillä hän ymmärsi hyvin isän käytännöllisen näkemyksen.

Kevätlukukaudella 1967 onni kääntyi. Bundy tapasi tytön, joka vastasi kaikkia hänen haaveitaan. Marjorie Edwards oli sivistynyt ja kaunis rikkaan perheen ainoa lapsi. Heitä yhdisti intohimo lasket-teluun, ja vaikka Bundy tiesi, että Marjorie oli paremmista piireistä, heidän suhteensa syveni yhteisillä lasketteluretkillä. Automatkoilla laskettelukeskuksiin ja takaisin he puhuivat tulevaisuudesta ja Bundy huomasi, että Marjorie viihtyi hänen seurassaan.

Seurustelun myötä Bundy ymmärsi, mitä merkitsi rikkaiden van-hempien tuki. Marjoriella oli käytössään luottokortti ja rahaa, siinä missä Bundy joutui rahoittamaan opiskelunsa ja yhteiset illalliset Marjorien kanssa omalla työllään. Rakkaus alkoi vaatia veronsa ja aiheuttaa Bundylle paineita. Opiskelun, osa-aikatyön ja seurustelun kolmiyhteys tuntui kuormittavalta.

Bundy oli kaivannut lapsuudesta saakka mielenkiintoisempaa ja vauraampaa elämää ja ihailnut isosetänsä Jackin asemaa ja varalli-suutta. Nyt hän oli löytynyt edustavan kumppanin, joka sopisi vai-moksi sille miehelle, jollaiseksi hän aikoi tulla. Bundy ei halunnut suhteensa kariutuvan vähävaraisuutensa, joten hän työskenteli ahke-rasti opiskelujensa ohessa. Syystä tai toisesta hän ei pysynyt kovinkaan pitkään samassa työpaikassa ja toimet vaihtuivat seurustelun aikana Olympic-hotellin astiankerääjästä Safewayn tavaratalon hyllyjentäyt-täjään, hoitovälinetukusta lähettipalveluun. Merkittävin työpaikka oli Seattlen purjehdusseuran apupojan pesti, jossa Bundyn toimen-kuvaan kuului muun muassa asiakkaiden autojen parkkeeraaminen ja humalaisten herrojen kuljettaminen kotiin. Bundy työskenteli pur-

jehdusseurassa vuoden 1967 syyskuusta vuoden 1968 tammikuuhun. Purjehdusseurassa Bundy tutustui kuusikymmenvuotiaaseen Sybil Ferrisiin, joka piti nuorta opiskelijapoikaa rasavillinä veijarina. Ferris otti Bundyn siipiensä suojiin, ja he ystävystyivät.

Bundy uskoutui Ferrisille ja kertoi hänelle suhteestaan Marjorieen. Ferris lainasi Bundylle rahaa, autoaan ja jopa pöytähopeita ja liinavaatteita, kun Ted halusi tarjota Marjorielle asunnollaan hienon aterian. Ted puolestaan hauskutti Ferrisiä kujeillaan ja pukeutui välillä peruukkiin ja Olympic-hotellista varastamaansa hovimestarinasuun. Lainaamiaan rahoja hän ei tosin maksanut Ferrisille takaisin, ja tämä alkoi hiljalleen huomata, että Bundyssa oli muitakin epäilyttäviä piirteitä. Kun Carlisle soitti Ferrisille vuonna 1976, tämä kertoi seuraavaa:

Eräs Tedin kavereista otti minulta myyntiin joitakin huonekaluja, mutten koskaan saanut rahoja niistä. Ted oli omituinen poika, hän oli hiiviskelijä. Hän saattoi kertoa minulle olevansa menossa yhtäälle mutta olikin toisaalla.

Kaikesta huolimatta halusin auttaa häntä, koska minusta hän tarvitsi apua. Minulla oli tunne, että jokin oli vinossa hänen elämässään. Minusta vaikutti, ettei häntä ollut lapsena rakastettu, ja se kosketti minua. Kuvittelin voivani auttaa häntä mutta tajusin hakkaavani päätäni seinään. En voinut antaa hänelle autoani lainaksi yhä uudestaan ja valvoa koko yötä odottamassa häntä, sillä Ted palautti auton aamukolmen, neljän aikoihin, vaikka oli luvannut tuoda sen puoleenyöhön mennessä. Tämä tapahtui pari kolme kertaa, ja hän kävi palatessaan niin kierroksilla, että epäilin hänen puuhailevan huumeiden parissa.

Bundy tahtoi esittää Marjorielle menestyvää opiskelijaa, joka tähtäsi kohti uraa politiikassa tai valtion hallinnossa. Samaan aikaan hän eli

täysin toisenlaista elämää, johon kuuluivat näpistely, yölliset retket ja valehtelu. Ferris tiesi, että Bundyn pesti Olympic-hotellissa oli päätynyt näpistelyepäilyjen vuoksi. Lisäksi Bundylla oli vaatteita, joihin hänellä ei ollut varaa, ja McMahan asuntolan avain senkin jälkeen, kun hän oli muuttanut sieltä pois.

Carlisle päätteli Bundyn kykenevän lokeroimaan elämänsä niin, että tämä oli erilainen eri ihmisille, ja että Bundy halusi pitää nämä maailmat erossa toisistaan. Bundy ei kaihtanut valehtelemista. Totuudella ei ollut hänelle mitään arvoa, ellei se palvellut hänen tarkoituspäiriään. Carlisle epäili, että Bundy mietti siirtonsa etukäteen niin, että tämä osasi tarvittaessa käyttäytyä vastapuolen toiveiden mukaisesti.

Bundy sai kiinalaisen instituutin stipendin Stanfordin kesälle 1967 ja asui vuokralla Palo Altossa. Keskittyminen kiinan opiskeluun oli kannattanut, mutta siitä huolimatta Bundysta alkoi hiljalleen tuntua, ettei ura Aasian asiantuntijana ollutkaan häntä varten. Hän ei suorittanut Stanfordin edes kesäkurssin loppukoetta. Kesän epävarmuus seurasi häntä yliopiston syyslukukaudelle Seattleen. Opiskeluinto laski, ja Marjorie huomasi, että hänen poikaystävänsä tulevaisuus oli kaikkea muuta kuin varmallalla pohjalla.

Marjorie oli rakastunut Bundyyn, mutta Bundy oli rakastunut häneen enemmän. Bundy tahtoi olla riittävän hyvä Marjorielle ja yritti kaikin keinoin ylläpitää vaikutelmaa siitä, että hänellä oli vaikutusvaltaa, rahaa ja selkeä päämäärä elämässä. Hiljalleen Marjorie alkoi kuitenkin huomata, ettei Bundyyn voinut luottaa. Carlislen haastattelussa Marjorie kertoi seuraavaa:

Ted ei voinut myöntää, että hänen housunsa olivat Searsilta, vaan sanoi, että ne oli ostettu jostakin kalliimmasta kaupasta. Hän halusi kaiken näyttävän paremmalta tehdäkseen vaikutuksen minuun.

Bundy selkeästi pelkäsi, että hänen ja Marjorien erilaiset sosioekonomiset taustat koituisivat suhteelle kohtalokkaaksi. Tämä pelko alkoi toteuttaa itseään, sillä hän paikkasi puutteitaan valehtelemalla asioissa, jotka Marjorie tiesi valheiksi. Lisäksi hän kadotti opinnoissaan selkeän päämäärän ja yritti syksyllä 1967 uuden lukuvuoden alkaessa kirjautua opiskelemaan arkkitehtuuria. Bundy ei hyväksytty arkkitehtuurin linjalle, joten hän vaihtoi pääaineekseen kaupunkisuunnittelun.

Marjorie ei varmasti ollut tyytyväinen Bundyn epävarmuuteen. Hän ei ollut henkilö, joka jaksaisi tukea poikaystävänsä, jotta tämä löytäisi polkunsu. Hän halusi rinnalleen miehen, joka tiesi, mitä oli tekemässä. Vuoden 1967 syksyllä alkoi olla selvää, ettei Ted Bundy ollut sellainen mies. Asiaa ei parantanut, että vuoden 1968 alussa Bundy jättäytyi pois yliopistolta ja otti aikaa itselleen selvittääkseen ajatuksiaan. Kurssit jäivät suorittamatta, koska ne eivät kiinnostaneet häntä. Hän lopetti työt Seattlen purjehdusseurassa ja lähti säästöjensä turvin tammikuussa 1968 laskettelemaan Aspeniin. Suhde Marjorieen oli muuttunut epävakaa, sillä tämä viimeisteli tiiviisti opintojaan kevään aikana.

Bundy kävi alkuvuonna isovanhempiensa luona Philadelphiassa ja piipahti isoenonsa luona Arkansasissa. Luultavasti hän vieraili myös Burlingtonissa tarkistamassa, mitä hänen syntymätodistuksessaan luki. Lopulta hän palasi Seattleen ja pestautui töihin astioiden kerääjäksi hotelli Hiltoniin ja täytti öisin hyllyjä Safewayn supermarketissa. Huhtikuussa Bundy onnistui ystävänsä avulla saamaan poliittisen pestin, joka selvästi kiinnosti häntä.

Nelson Rockefeller taisteli vuoden 1968 presidentinvaaleissa republikaanien esivaaleissa presidenttiehdokkuudesta Richard Nixonia vastaan. Seattlen toimistolla tarvittiin apua Rockefellerin kampanjointiin, ja Bundy pääsi mukaan toimintaan. Hän pukeutui hyvin, osasi puhua sujuvasti, hymyili kauniisti ja oli ahkera vapaa-

ehtoinen. Komea Bundy otettiin ilolla vastaan republikaanien leirissä, sillä hän oli kaikkea sitä, mitä politiikassa tarvittiin.

Rockefellerin kampanja huipentui republikaanien edustajainkokoukseen, johon myös Bundy osallistui. Kokous pidettiin Miamiassa 5.–8. elokuuta, ja Rockefellerin kannattajien pettymykseksi Nixon valittiin presidenttiehdokkaaksi 93 % äänisaaliilla.

Bundyn ahkeroidessa politiikan parissa Marjorie oli valmistunut Washingtonin osavaltion yliopistosta kesäkuussa ja palannut San Franciscoon, jossa hän meni töihin pankkiiriliikkeeseen. Suhde oli kriisissä mutta vielä elossa, sillä pariskunta piti yhteyttä puhelimitse ja kirjeitse. Jos Marjorie oli toivonut, että Bundy palaisi akateemiselle uralle, hänen toiveensa ei toteutunut syksyllä 1968. Bundy oli päässyt poliittisen toiminnan makuun ja jatkoi avustustyötään republikaanien hyväksi. Art Fletcher oli ehdokkaana Washingtonin osavaltion varakuvernöörin virkaan, ja Bundy liittyi avustajana hänen kampanjaansa.

Afroamerikkalainen Fletcher keräsi paljon huomiota ehdokkuutensa aikana niin hyvässä kuin pahassa. Hän sai tappouhkauksia, ja kampanjan kiivaimmassa vaiheessa Bundy toimi sekä hänen autonkuljettajanaan että henkivartijanaan. Kun Fletcher majoittui salaiseen kattohuoneistoon, Bundy nukkui viereisessä huoneessa vahtimassa hänen untaan. Hyvästä yrityksestä huolimatta Fletcher hävisi marraskuussa virkaatekevälle John Cherbergille niukasti ja Bundyn pesti Fletcherin palveluksessa päättyi.

Kaksi kiivasta poliittista kampanjaa olivat varmasti vaatineet voimia Bundyelta. Hän oli kuitenkin saanut maistaa arvovaltaisten ihmisten seuraa ja huomannut sopivansa politiikkaan. Luultavasti hän ajatteli, että suhde Marjorieen parantuisi sosiaalisen nousun myötä, olkoonkin, että molemmat kampanjat olivat päättyneet tappioon.

Bundy oli saanut itseluottamusta ja virtaa poliittisesta toiminnasta, mutta edessä oli jyrkkä pudotus. Vuoden 1968 lopussa Marjorie totesi,

että heidän suhteensa oli ohi. Hänellä oli työ San Franciscossa, mutta Bundy ei ollut edennyt opiskeluissaan mihinkään. Yhteistä tulevaisuutta ei ollut näköpiirissä, joten seurustelun jatkaminen oli turhaa.

Isku oli Bundylle kova. Kuinka kova ja mitä seurauksia sillä tulisi olemaan, sitä tuskin tiesi tarkalleen edes hän itse.

MIES, JOKA TEKI MURHAAMISESTA AMMATIN.

Vuonna 1989 Theodore Robert Bundy – ystävällinen, avulias, komea ja lahjakas mies – antoi viimeisen haastattelunsa. Hän ei katunut tekojaan mutta myönsi, että hänellä oli hyveidensä lisäksi yksi pieni vika. Hänen oli pakko tappaa naisia.

Ted Bundy oli amerikkalaisen unelman ilmentymä. Älykäs oikeustieteen opiskelija auttoi aina ystäviään ja halusi osallistua politiikkaan parantaakseen maailmaa. Hänen unelmansa oli päästä Washingtonin osavaltion kuvernööriksi, mutta lopulta hän alkoi toteuttaa toista, pimeämpää unelmaansa. Hänestä tuli maailman tunnetuin sarjamurhaaja, joka piti Yhdysvaltoja viisi vuotta kauhun vallassa.

1970-luku oli Yhdysvalloissa sarjamurhaajien kultainen vuosikymmen ja Bundy heidän kruunaamaton kuningansa. Hän murhasi arvioiden mukaan ainakin 30 naista, mutta tarkka luku tuskin selviää koskaan. Hän teki murhaamisesta itselleen ammatin, jossa kiinni jäämisen riski oli minimoitu. Osaa hänen uhreistaan ei ole löydetty vielääkään.

Bundyn tarina tarjoaa mahdollisuuden seurata sarjamurhaajan elämää niin hyvässä kuin pahassa. Kuka oli Ted Bundy, ja kuinka hän onnistui huijaamaan läheisiään vuosikausia? Millainen oli mies, jota paholainenkin pelkäisi?

9 789528 502869

KL 99.1
ISBN 978-952-850-286-9

DOCENDO
www.docendo.fi

THEO
BERT BUNDY
TION

ported by birth records); Height, 5'7"
hair, dark brown, collar length; Eyes, br
merican; Occupations, bellboy, busbo
ice worker, political campaign worker,
s and Marks, mole on neck, scar on
occasionally stammers when upset;
st; left-handed; can imitate British

Kuva: Timo Ahola

JP KOSKINEN on kirjailija, joka on kirjoittanut niin tietokirjoja kuin kaunokirjallisuuttakin. Hän on tietokirjassaan *Harkittu murha* tutkinut rikoskirjallisuutta sekä kirjoittanut laajan *Murhan vuosi* -rikosromaanisarjan. Koskinen on voittanut mm. Vuoden kirja- ja Savonia-palkinnon sekä ollut kaksi kertaa kaunokirjallisuuden Finlandia-palkintoehdokkaana.

Kansi: Jarkko Lemetyinen